

¹Und es geschah das Wort des HERRN zu mir im neunten Jahr, am zehnten Tage des zehnten Monats, und sprach:²Du Menschenkind, schreib diesen Tag an, ja, eben diesen Tag; denn der König zu Babel hat sich eben an diesem Tage wider Jerusalem gelagert.³Und gib dem ungehorsamen Volk ein Gleichnis und sprich zu ihnen: So spricht der HERR HERR: Setze einen Topf zu, setze zu und gieß Wasser hinein;⁴tue die Stücke zusammen darein, die hinein sollen, alle besten Stücke, die Lenden und Schultern, und fülle ihn mit den besten Knochenstücken;⁵nimm das Beste von der Herde und mache ein Feuer darunter, Knochenstücke zu kochen, und laß es getrost sieden und die Knochenstücke darin wohl kochen.⁶Darum spricht der HERR HERR: O der mörderischen Stadt, die ein solcher Topf ist, da der Rost daran klebt und nicht abgehen will! Tue ein Stück nach dem andern heraus; und du darfst nicht darum losen, welches zuerst heraus soll.⁷Denn ihr Blut ist darin, das sie auf einen bloßen Felsen und nicht auf die Erde verschüttet hat, da man's doch hätte mit Erde können zuscharren.⁸Und ich habe auch darum sie lassen das Blut auf einen bloßen Felsen schütten, daß es nicht zugescharrt würde, auf daß der Grimm über sie käme und es gerächt würde.⁹Darum spricht der HERR HERR also: O du mörderische Stadt, welche ich will zu einem großen Feuer machen!¹⁰Trage nur viel Holz her, zünde das Feuer an, daß das Fleisch gar werde, und würze es wohl, und die Knochenstücke sollen anbrennen.¹¹Lege

¹وَكَانَ كَلَامُ الرَّبِّ إِلَيَّ فِي السَّنَةِ الثَّاسِعَةِ فِي الشَّهْرِ الْعَاشِرِ فِي الْعَاشِرِ مِنَ الشَّهْرِ، يَا ابْنِ آدَمَ، اكْتُبْ لِنَفْسِكَ اسْمَ الْيَوْمِ، هَذَا الْيَوْمُ بَعَيْنِهِ. فَإِنَّ مَلِكَ بَابِلَ قَدْ اقْتَرَبَ إِلَى أُورُشَلِيمَ هَذَا الْيَوْمُ بَعَيْنِهِ. ²وَاصْرُبْ مَتَلًا لِلْبَيْتِ الْمَتَمَرِّدِ وَقُلْ لَهُمْ، هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، صَعَ الْقِدْرَ. صَعَهَا وَأَيْضًا صَبَّ فِيهَا مَاءً. ³اجْمَعْ إِلَيْهَا قِطْعَهَا، كُلَّ قِطْعَةٍ طَيِّبَةٍ. الْقَحْدَ وَالْكَثِيفَ. امْلَأُوهَا بِخِيَارِ الْعِطَاطِ. خُذْ مِنْ خِيَارِ الْغَنَمِ وَكُومَةَ الْعِطَاطِ تَحْتَهَا. أَغْلَاهَا إِغْلَاءً فَتُسَلَقْ أَيْضًا عِطَامُهَا فِي وَسْطِهَا. ⁴يَذَلِكْ هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، وَيُلْ لِمَدِينَةِ الدَّمَاءِ، الْقِدْرِ الَّتِي فِيهَا زِنَجَارُهَا وَمَا خَرَجَ مِنْهَا زِنَجَارُهَا. أَخْرِجُوهَا قِطْعَةً قِطْعَةً. لَا تَقَعْ عَلَيْهَا قُرْعَةً. ⁵لَأَنَّ دَمَهَا فِي وَسْطِهَا. قَدْ وَصَعْتُهُ عَلَى صِخِّ الصَّخْرِ. لَمْ تُرْفَعْ عَلَى الْأَرْضِ لِثَوَارِيهِ بِالنَّارِ. ⁶لِصُّعُودِ الْعَصَبِ، لِتُنْقَمَ نَفَمَةً، وَصَعْتُ دَمَهَا عَلَى صِخِّ الصَّخْرِ لِنَلَا بَوَارِي. ⁷يَذَلِكْ هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، وَيُلْ لِمَدِينَةِ الدَّمَاءِ. إِنِّي أَنَا أَعْطَمُ كُومَتَهَا. ⁸كَثُرَ الْحَطَبُ. أَصْرِمُ النَّارَ. أَنْضِجَ اللَّحْمَ. تَبْلُهُ تَبِيلًا، وَلْتُخَرِّقَ الْعِطَاطُ. ⁹ثُمَّ صَعَهَا قَارِعَةً عَلَى الْجَمْرِ لِيَحْمِيَ نَحَاسُهَا وَيُخَرِّقَ قَيْدُوبَ قَدْرُهَا فِيهَا وَيَقْتُلَ زِنَجَارُهَا. ¹⁰يَمَسَّقَاتٍ تَبْعَثُ وَلَمْ تَخْرُجْ مِنْهَا كَثَرَةُ زِنَجَارِهَا. فِي النَّارِ زِنَجَارُهَا. ¹¹فِي تَجَاسُتِكَ رَزِيلُهُ لَأَنِّي طَهَّرْتُكَ فَلَمْ تَطْهَرْ وَلَكِنْ تَطْهَرِي بَعْدَ مِنْ تَجَاسُتِكَ حَتَّى أَجِلَّ عَصِيي عَلَيْكَ. ¹²أَنَا الرَّبُّ تَكَلَّمْتُ. يَأْتِي قَافِعُهُ. لَا أَطْلِقُ وَلَا أَشْفِقُ وَلَا أَتَذَمُّ. حَسَبَ طَرَفِكَ وَحَسَبَ أَعْمَالِكَ يَحْكُمُونَ عَلَيْكَ، يَقُولُ السَّيِّدُ الرَّبُّ. ¹³وَكَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، يَا ابْنَ آدَمَ، هَنَذَا أَخُذْ عَنْكَ شَهْوَةَ عَيْنِكَ بِصَرِيَّةٍ، فَلَا تُنْجِ وَلَا تَنْجِ وَلَا تَنْزِلْ دُمُوعَكَ. ¹⁴تَهْذُ سَاكِنًا. لَا تَعْمَلْ مَتَاحَةً عَلَى أَمْوَاتٍ. لَفَّ عَصَابَتَكَ عَلَيْكَ وَاجْعَلْ تَعْلِيكَ فِي رِجْلَيْكَ وَلَا تُعْطِ شَارِيَتَكَ وَلَا تَأْكُلْ مِنْ خُبْزِ النَّاسِ. ¹⁵فَكَلَّمْتُ الشَّعْبَ صَبَاحًا وَمَاتَيْتَ رَوْجَنِي مَسَاءً. وَقَعَلْتُ فِي الْعَدِ كَمَا أَمِرتُ. ¹⁶فَسَأَلَنِي الشَّعْبُ، أَلَا تُخَيِّرُنَا مَا لَنَا وَهَذِهِ الَّتِي أَنْتَ صَانِعُهَا. ¹⁷فَاجَبْتُهُمْ، قَدْ كَانَ إِلَيَّ كَلَامُ الرَّبِّ، ¹⁸كَلِمَ بَيْتِ إِسْرَائِيلَ. هَكَذَا قَالَ السَّيِّدُ الرَّبُّ، هَنَذَا مُنْجِسٌ مَقْدِسِي فَخَرَّ عِرْكَمُ شَهْوَةَ أَغْنِيَكُمْ وَلَدَّةُ نُفُوسِكُمْ. وَأَتَاوُكُمُ وَتَبَائِكُمُ الَّذِينَ خَلَقْتُمْ يَسْقُطُونَ بِالسَّيْفِ، ¹⁹وَيَفْعَلُونَ كَمَا فَعَلْتُ، لَا تُعْطُونَ سُورَارِكُمْ وَلَا تَأْكُلُونَ مِنْ خُبْزِ النَّاسِ. ²⁰وَتَكُونُونَ عَصَائِيكُمْ عَلَى رُؤُوسِكُمْ وَيَعَالِكُمْ فِي أَرْجُلِكُمْ. لَا تُنْجُونَ وَلَا تَبْكُونَ

auch den Topf leer auf die Glut, auf das er heiß werde und sein Erz entbrenne, ob seine Unreinigkeit zerschmelzen und sein Rost abgehen wolle.¹² Aber wie sehr er brennt, will sein Rost doch nicht abgehen, denn es ist zuviel des Rosts; er muß im Feuer zerschmelzen.¹³ Deine Unreinigkeit ist so verhärtet, daß, ob ich dich gleich reinigen wollte, dennoch du nicht willst dich reinigen lassen von deiner Unreinigkeit. Darum kannst du hinfort nicht wieder rein werden, bis mein Grimm sich an dir gekühlt habe.¹⁴ Ich, der HERR, habe es geredet! Es soll kommen, ich will's tun und nicht säumen; ich will nicht schonen noch mich's reuen lassen; sondern sie sollen dich richten, wie du gelebt und getan hast, spricht der HERR HERR.¹⁵ Und des HERRN Wort geschah zu mir und sprach:¹⁶ Du Menschenkind, siehe, ich will dir deiner Augen Lust nehmen durch eine Plage, aber du sollst nicht klagen noch weinen noch eine Träne lassen.¹⁷ Heimlich magst du seufzen, aber keine Totenklage führen; sondern du sollst deinen Schmuck anlegen und deine Schuhe anziehen. Du sollst deinen Mund nicht verhüllen und nicht das Trauerbrot essen.¹⁸ Und da ich des Morgens früh zum Volk geredet hatte, starb mir am Abend mein Weib. Und ich tat des andern Morgens, wie mir befohlen war.¹⁹ Und das Volk sprach zu mir: Willst du uns nicht anzeigen, was uns das bedeutet, was du tust?²⁰ Und ich sprach zu ihnen: Der HERR hat mir geredet und gesagt:²¹ Sage dem Hause Israel, daß der HERR HERR spricht also: Siehe, ich will mein Heiligtum, euren höchsten Trost, die Lust eurer Augen und

وَتَعْنُونَ بِأَتَائِكُمْ. تَتَّبِعُونَ بَعْضُكُمْ عَلَى بَعْضٍ.²⁴ وَيَكُونُ جَزَقِيَالٌ لَكُمْ آيَةً. مِثْلُ كُلِّ مَا صَنَعَ تَصْنَعُونَ. إِذَا جَاءَ هَذَا تَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا السَّيِّدُ الرَّبُّ.²⁵ وَأَنْتَ يَا ابْنَ آدَمَ، أَقَلَّا يَكُونُ فِي يَوْمٍ آخِذٌ عَنْهُمْ عِزَّهُمْ، سُزُورَ فَخْرِهِمْ، سَهْوَةً عُيُونِهِمْ وَرَفَعَةً نَفْسِهِمْ، أَبْنَاءَهُمْ وَبَنَاتِهِمْ،²⁶ أَلَّا يَأْتِيَ إِلَيْكَ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ الْمُنْقِلْتُ لِيُصَمِّعَ أُذُنَيْكَ.²⁷ فِي ذَلِكَ الْيَوْمِ يَنْقُضُ قَمَلُكَ لِلْمُنْقِلِ وَتَسْكَلُكُمْ، وَلَا تَكُونُ مِنْ بَعْدِ آبِكُمْ. وَتَكُونُ لَهُمْ آيَةً، فَيَعْلَمُونَ أَنِّي أَنَا الرَّبُّ.

eures Herzens Wunsch entheiligen; und euer Söhne und Töchter, die ihr verlassen mußtet, werden durchs Schwert fallen.²² Und müßt tun, wie ich getan habe: euren Mund sollt ihr nicht verhüllen und das Trauerbrot nicht essen,²³ sondern sollt euren Schmuck auf euer Haupt setzen und eure Schuhe anziehen. Ihr werdet nicht klagen noch weinen, sondern über eure Sünden verschmachten und untereinander seufzen.²⁴ Und soll also Heseziel euch ein Wunderzeichen sein, daß ihr tun müßt, wie er getan hat, wenn es nun kommen wird, damit ihr erfahrt, daß ich der HERR HERR bin.²⁵ Und du, Menschenkind, zu der Zeit, wann ich wegnehmen werde von ihnen ihre Macht und ihren Trost, die Lust ihrer Augen und des Herzens Wunsch, ihre Söhne und Töchter,²⁶ ja, zur selben Zeit wird einer, so entronnen ist, zu dir kommen und dir's kundtun.²⁷ Zur selben Zeit wird dein Mund aufgetan werden samt dem, der entronnen ist, daß du reden sollst und nicht mehr schweigen; denn du müßt ihr Wunderzeichen sein, daß sie erfahren, ich sei der HERR.